

53. Τα ποντικάκια στο γάλα

(Ιστορία βασισμένη σε αφήγηση της ψυχολόγου Θέμιδας Καλή, Δασκευή: Δάφνη Φιλίππου)

Σ έ μ α τ α : επιμονή και υπομονή, μπορώ – δεν μπορώ, πεποιθήσεις – προγραμματισμοί, πιστεύω στον εαυτό μου

Τρία ποντικάκια έπαιζαν κάποτε αμέριμνα μέσα σε έναν στάβλο. Ξαφνικά, ένας τρομερός ήχος ακούστηκε από πίσω τους – «Μουουου...» Τα τρία ποντικάκια τρομαγμένα άρχισαν να πηδάνε δεξιά κι αριστερά, πάνω και κάτω, μέχρι που βρέθηκαν μέσα σ' έναν τεράστιο κάδο! Πιο τεράστιος και πιο γεμάτος δεν γινόνταν! Τότε βρέθηκαν να κολυμπάνε μέσα σε μια μεγάλη άσπρη θάλασσα... από γάλα! Το μικρότερο ποντικάκι άρχισε να κολυμπάει γρήγορα μέχρι την άκρη του κάδου. Τα άλλα δύο στην αρχή απλώς ακολουθούσαν το φίλο τους.

Όταν έφτασαν, διαπίστωσαν με φόβο ότι δεν υπήρχε τρόπος να βγουν έξω, γιατί η άκρη του κάδου ήταν ψηλή, απότομη και γυαλιστερή. Το πρώτο, το μεγαλύτερο και σοφότερο ποντικάκι είπε με κομμένη την ανάσα:

«Είμαστε καταδικασμένοι! Δεν θα μπορέσουμε ποτέ να βγούμε από δω μέσα!»

«Συνέχισε να κολυμπάς! Μη σταματάς!» είπε λαχανιασμένο το μικρό ποντικάκι. «Πρέπει να συνεχίσεις!»

Έτσι τα ποντικάκια κολυμπούσαν για ώρα γύρω γύρω.

«Δεν μπορώ άλλο!» γκρίνιαζε το μεγάλο ποντικάκι. «Άδικος κόπος...»

«Απλώς συνέχισε να κολυμπάς και μη σκέφτεσαι! Δες το σαν ένα καινούργιο παιχνίδι», του είπε το μικρό ποντικάκι και συνέχισε να κολυμπάει γύρω γύρω στον κάδο ψάχνοντας για την έξοδο. Το μεγάλο ποντικάκι κολυμπούσε όλο και πιο αργά.

«Δεν μπορώ να συνεχίσω! Έτσι κι αλλιώς, ο αγώνας είναι χαμένος. Καλύτερα να πεθάνω ξεκούραστα και με αξιοπρέπεια», φώναξε.

Το μεσαίο σε ηλικία ποντικάκι σκέφτηκε ότι κάτι περισσότερο θα ξέρει το μεγάλο και πιο σοφό, και είπε:

«Εγώ πάντα ακούω ό,τι μου λένε οι μεγάλοι και θα κάνω ό,τι κάνουν κι εσύ!»

«Μην τα παρατάτε. Μπορείτε να τα καταφέρετε!» τους φώναζε το μικρότερο ασημαίνοντας.

Πολύ γρήγορα όμως τα δύο ποντικάκια εγκατέλειψαν την προσπάθεια και άρχισαν αργά αργά να βυθίζονται. Το μικρό προσπάθησε να τα βοηθήσει αλλά ήταν πολύ δύσκολο, αφού το μεγάλο ποντικάκι αρνιόταν να βοηθήσει τον εαυτό του, και το άλλο το μμήθηκε.

Το μικρό ποντικάκι ήταν απελπισμένο που έβλεπε τους φίλους του να βυθίζονται, καταλάβαινε όμως ότι δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς... Τότε άκουσε τη φωνή μέσα του να δυναμώνει και να του λέει: «Συνέχισε, συνέχισε, μην τα εγκαταλείπεις!» Ένωσε μια μεγάλη δύναμη να απλώνεται σ' όλο του το σώμα και άρχισε να κολυμπάει με μεγαλύτερη λύσσα από πριν.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και ξαφνικά το μικρό ποντικάκι ένωσε να πατάει σε

κάτι σταθερό. Τι να δει! Πατούσε πάνω σε βούτυρο! Είχε χτυπήσει τόσο πολύ το γάλα κολυμπώντας γύρω γύρω, ώστε το μετέτρεψε σε βούτυρο!

Τρελό απ' τη χαρά του, άρχισε να κάνει τσουλήθρα πάνω στην πίστα του βούτυρου σαν να βρισκόταν στον πάγο. Λαχανιασμένο πια και κατευχαριστημένο, ξάπλωσε για λίγα λεπτά μέχρι να βρει η αναπνοή του τον φυσιολογικό της ρυθμό. Έπειτα με ένα πήδημα βρέθηκε έξω από τον κάδο κι έτρεξε γρήγορα στο σπίτι του.

Το βράδυ, ξαπλωμένο στο κρεβάτι του, έφερε ξανά και ξανά στο μυαλό του όλα αυτά που είχε ζήσει. Πόσο σημαντική εμπειρία ήταν η σημερινή! «Πόσα πράγματα ένιωσα και κατάλαβα!» σκέφτηκε με χαρά. Ένωθε όμως και πολύ λυπημένο για τους φίλους του, που με τον πιο τραγικό τρόπο είχαν συμβάλει και αυτοί στο μεγάλο μάθημα ζωής που είχε πάρει. Προτού αποκοιμηθεί, έδωσε όνομα στο συναίσθημά του. Αυτό που ένιωθε ήταν χαρμολύπη.

«Αύριο θα γράψω ένα μεγάλο γράμμα στους χαμένους φίλους μου και θα τους μιλήσω για τη χαρμολύπη και για όσα κατάλαβα για τη ζωή μου».

Τι κατάλαβε το ποντικάκι;

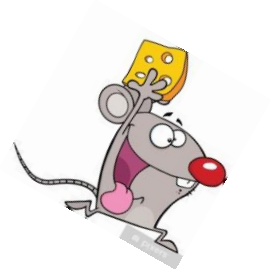
«Τα ποντικάκια στο γάλα...!»

1. Απαντώ στις ερωτήσεις

- Τι έκαναν οι ήρωες-ποντικάκια της ιστορίας μας;
- Πώς κρίνετε αυτό που έκαναν τα ποντικάκια;
- Γιατί το ποντικάκι ένιωθε απογοήτευση και χαρμολύπη;

- Τι σκέψεις μπορεί να έκανε εκείνο τα βράδυ; Τι είδε στον ύπνο του;

- Πώς αλλιώς θα μπορούσε να τελειώνει η ιστορία;

- Τι σκέψεις κάνατε; Τι νιώσατε εσείς;

- Τι θα λέγατε εσείς στα ποντικάκια, αν βρισκόσαστε μαζί τους σε αυτή τη δύσκολη στιγμή;

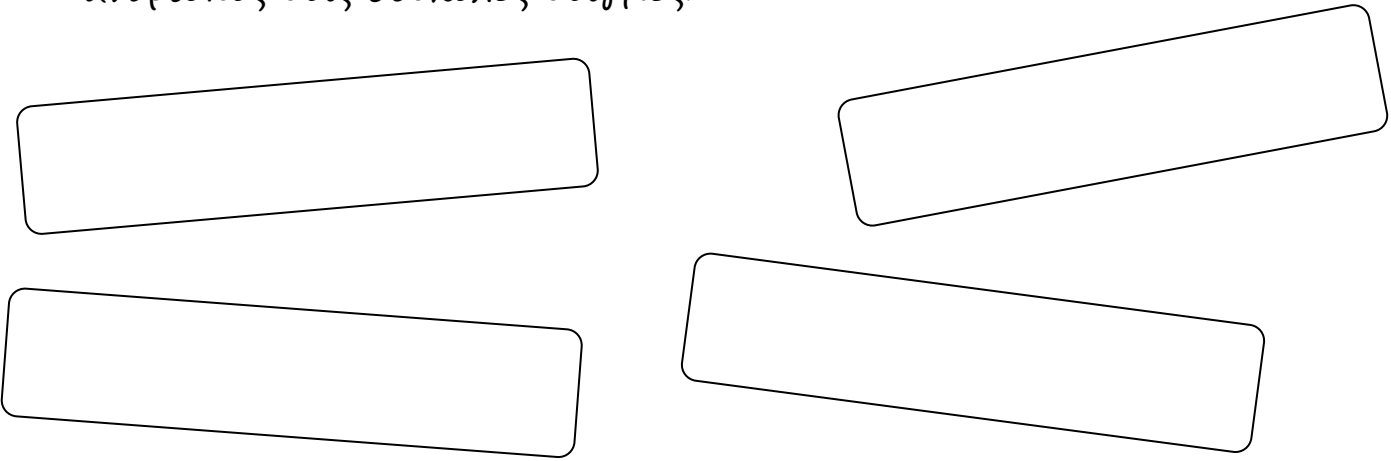

- Τι μπορεί να έγραψε το ποντικάκι στο γράμμα προς τους χαμένους φίλους του;

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. Η ΤΕΧΝΗ - Η ΑΦΙΣΑ - Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

- Γράφουμε συνθήματα για την προσπάθεια που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος στις δύσκολες στιγμές.

Four empty rounded rectangular boxes arranged in two rows and two columns, intended for drawing or writing.

- Ζωγραφίζουμε το συναίσθημα της ιστορίας, τη «Χαρμολύπη». Κάτω από τη ζωγραφιά γράφουμε μια σκέψη μας.

Η σκέψη μου:

.....
.....
.....
.....
.....

